

בשכלהם השמחו, מה כתוב? ותגשנ' השמחות הנה וילדיין ותשתחוו. ולבדר גם לאה וילדייה וישמחו ואחר גנש יוסף ורחל וגוו. והרי יוסף לאחור קיה, ורחל לפינוי! אלא בן טוב, בן אהוב, צדיק הדודים, יוסף. כיון שראתה עינו של אותו רשות מסתכל בנים, פחד על אמרו. יצא מאחריה ופרש ורוצעתיו וגופו וכסה עלייה כדי שלא יתמן אותו רשות עינו באמו. מה התגדל? שיש אמות לכל צד, וכסה עלייה, ולא יכלת עינו של אותו רשות לשולט עלייה.

במו זה, וישא בלבעם את עינו. עינו בתוכב, אותה עין רעה (שת עיניהם היה זוקף. אלא בשעה) שרצה להסתכל עליהם. וירא את ישראל שכן לשכניו. מה זה שכן לשכניו? אלא שבט יוסף היה שם ושבט בנימין. שבט יוסף שם ושבט בנימין. שלא שולחת בהם עין הרע, שבחותם (שם מט) בין פרת יוסף. מה זה בין פרת יוסף? שהתגדל לכוסות על Ammo. בין פרת עלי עין, שלא שלטה בו עין הרע. שבט בנימין, שבחותם בו (דברים לא) ובין בתפיו שכן. וכחוב ישכן לבטה. מה זה לבטה? שלא פוחד מעין הרע ולא פוחד מפוגעים רעים. אמר אותו רשות, אני עבר חומה זו שלא תumed, ואני אסתכל פמו שצרים. רחל היהה שם, ראתה שעין אותו רשות שנונה להזיק. מה עשתה? יצאה ופרשה כנפה עליהם וכסהה על בנייה. זהה שבחותם וישא בלבעם את עינו וירא את ישראל. כיון שראתה רום הקודש, עין שנונה, מיד - ותהי עליו רוח אלהים. על מי? על ישראל. שפרשה כנפה וכסהה עליהם, מיד שב אותו רשות לאחור.

בד סגידו בלהון, מה כתיב. (בראשית לג) ותגשנ' בתיב, ותגש גם לאה וילדייה ותשתחוו. ולבדר גנש יוסף ורחל וגוו. וזה יוסף לבריתא הוה, ורחל לקמיה. אלא ברא טבא, ברא רחימא, צדיקא דעלמא, יוסף, כיון דחמא עיניה דההוא רשות מסתכל בנים, דחיל על אמיה, נפיק מאבתורה, ופריש דרוועוי וגופיה, ובPsi עלה, בגין דלא יתן ההוא רשות עינו באמיה. במאה אתסגי, שיש אמתן לכל סטר, וחפה עלה, ולא יכול עיניה דההוא רשות לשולטאה עלה.

בגונא דא, וישא בלבעם את עינו, עינו בתיב, ההוא עינה בישא (הרין עיינן היה נקיות אלא בשעתה) דבעא לאסתכלא עלייהו. וירא את ישראאל שוכן לשכניו. מהו שוכן לשכניו? אלא שבטא דיוסף הוה תפון, ושבטא דבנימין. שבטא דיוסף, דלא שלטה בהו עינה בישא, דכתיב, (בראשית מט) בין פורת יוסף. מאן בין פורת. דאתסגי לכפהה על אמיה. בין פורת עלי עין, דלא שלטה בהו עינה בישא. שבטא דבנימין, דכתיב ביה (דברים לא) ובין בתפיו שכן. וכחוב מיעניא בישין. (דברים לא) ישכוון לבטה. מאי לבטה. דלא דחיל מיעניא בישא, ולא דחיל מפגעים בישין.

אמר ההוא רשות, אני עבר שורה דא, דלא אתקים, ואני אסתכל בדקא יאות. רחל הות תפון, חמאת דעינה דההוא רשות משננא לאבאשא, מה עבדת. נפקת ופרישת גדרפהה עליהו, וחפהה על ברהא. דרא הו אדכתיב ויישא בלבעם את עינו וירא את ישראל. כיון דחמא רוח דקודשא, עינה משננא, מיד ותהי עליו רוח אלהים. על מאן. על ישראל. דפריש גדרפי, וחפה עליהון. מיד תפ ההוא רשות לאחור.